

СРПСКА АКАДЕМИЈА НАУКА

ИНСТИТУТ ЗА СРПСКИ ЈЕЗИК

НАШ ЈЕЗИК

НОВА СЕРИЈА

КЊ. I св. 5-6

БЕОГРАД
1950

СА Д Р Ж А Ј

	Страна
1. <i>А. Белић</i> : О сложеницама	169
2. <i>Исидора Секулић</i> : Именице које се свршавају на <i>-ло</i>	178
3. <i>М. Стевановић</i> : Постапак и значење именица на <i>-ло</i>	180
4. <i>Н. Банашевић</i> : О издавању Луче микрокозма	191
5. <i>В. М. Мићковић</i> : О значењу речи <i>сјера</i>	208
6. <i>Мираш Кићковић</i> : Слово <i>ј</i> пре Вука	210
7. <i>Драгиша Живковић</i> : Преводилачки рад и питања језика	213
8. <i>Св. Предић</i> : Реформа наше рукописне ћирилице	226
9. <i>Б. Аџић</i> : Скраћенице у говору и писању	234
10. <i>К. Т.</i> : О писању руских имена по оцу	237
ОДГОВОРИ ЧИТАОЦИМА	
1. <i>С. П.</i> : Негација уз „ <i>све што</i> “ и сличне изразе	239
2. <i>А. Б.</i> : Наш одговор	241
3. <i>С. П.</i> : „Синтаксички“	243
4. <i>А. Б.</i> : Одговор	244
ИЗ ЖИВОТА РЕЧИ	
1. <i>Гл. Елезовић</i> : Глећ глеја; глета, глето	245
2. <i>Св. Марковић</i> : <i>Оронуши</i> — значење и порекло	248
ПРИЛОЗИ ЧИТАЛАЦА	
1. <i>Чед. Јањић</i> : „Иптен“ (хинтен)	252
2. <i>Др Перо Шоћ</i> : а) Косир, косијер	253
б) Снјег	255
в) Дублијер, дуплир	255
ЈЕЗИЧКЕ ПОУКЕ	256
Допуна и поправке	263

УРЕЂИВАЧКИ ОДБОР:

др Александар Белић, Глиша Елезовић, др Радомир
Алексић, др Михаило Стевановић, др Радосав Бошковић,
Бранислав Милановић и Игрутин Стевовић.

Научна Ризница

ИЗДАВАЧКО ПРЕДУЗЕЋЕ НАРОДНЕ РЕПУБЛИКЕ СРБИЈЕ
БЕОГРАД 1950

О ПИСАЊУ РУСКИХ ИМЕНА ПО ОЦУ

У последње време, углавном од ослобођења, у неким издањима, а нарочито у новинама, руска имена по оцу (отчества) пишу се с наставком -ић, напр.: Александар Сергијевић Пушкин, насупротив старијем писању са -ич, које је, углавном, још и проф. Кошутић спровео у својој руској граматици. У одбрану наставка -ић обично се наводе два аргумента. Први је у томе да је руско *ч* мекше од српскога, други да руском суфиксу -ич којим се граде патронимика одговара наш суфикс -ић. Првом аргументу може се приговорити да имена по оцу имају и Белоруси и Украјинци, а њихово *ч* је тврдо и то белоруско можда чак и тврђе од српског. Кад бисмо се доследно држали тог фонетичког принципа, морали бисмо свако руско *ч* заменити са *ћ*, па према томе писати и Ћернишевски. Белоруско и украјинско *ч* морали бисмо писати као *ч*, и на тај начин настала би разлика између руских имена по оцу с једне стране и белоруских и украјинских с друге, а то би унело само непотребну пометњу. Против другог аргумента, који уствари претставља само посрбљавање руског суфикса, може се приговорити да у презименима осталих словенских народа ми тај суфикс не посрбљавамо; презиме генијалног пољског песника обично пишемо Мицкијевич, словеначка презимена Кидрич, Клопчич, Жупанчич увек пишемо са *ч*; нелогично је принцип посрбљавања примењивати само на Источне Словене. Најзад, пишући руска имена по оцу са -ић, ми их потпуно идентификујемо с нашом категоријом презимена, а она то нису. Руско име по оцу није породично име, то је, заправо, додатак личном имену изведен од очева имена за мушка лица наставцима -ович,

-евич и -ич, а за женска лица наставцима -овна, -евна и -ична (ишна); руска имена по оцу уствари су заједничка за једну генерацију у некој породици (за синове и кћери једног оца). Ако се отац зове, напр., Иван Петрович Петров, синови ће му се звати, рецимо, Петар Иванович и Александар Иванович, кћи Олга Ивановна, а унуци — Иван Петрович, Сергеј Петрович, Олег Александрович, Татијана Александровна итд.; непромењено остаје обично само презиме. Српска презимена на -ић, иако су некад била исто што и руска имена по оцу, данас су права породична имена која се не мењају из генерације у генерацију. То је још један разлог да српски суфикс -ић не преносимо на руска мушка имена по оцу.

К. Т.